

Sygn. akt: I 1 C 2181/20 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I1 Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Żelewska
Protokolant:	sekretarz sądowy Agnieszka Bronk-Marwicz

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2021 r. w Gdyni

sprawy z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.**

przeciwko **M. W.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego 3.617 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt **I 1 C 2181/20 upr.**

UZASADNIENIE

(wyroku z dnia 08 lipca 2021 roku – k. 152)

Powódka (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. domagała się zapłaty od pozwanego M. W. zapłaty kwoty 13.038,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty, a także zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że dnia 17 lutego 2018 roku pozwany kierując pojazdem marki O. o numerze rejestracyjnym (...) doprowadził do uszkodzenia bramy garażowej w budynku przy ul. (...), B w G. działając na szkodę Wspólnoty Mieszkaniowej W., posiadającej u powódki polisę ubezpieczenia mienia. Pojazd sprawcy nie posiadał wykupionej ważnej polisy OC. Powódka przyznała poszkodowanej Wspólnocie odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy bramy w kwocie 13.038,00 zł na podstawie zweryfikowanej faktury VAT.

Podstawą prawną powództwa był przepis art. 828 § 1 k.c. (regres ubezpieczeniowy).

Wezwania pozwanego do zapłaty pozostały bezskuteczne.

(pozew – k. 3-5)

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany zakwestionował ważność zawarcia umowy ubezpieczenia pomiędzy powódką a poszkodowaną Wspólnotą Mieszkaniową. Poza tym pozwany wskazał, że w dniu i w godzinie zdarzenia nie przebywał w miejscu zdarzenia, co oznacza, że nie doprowadził do uszkodzenia przedmiotowej bramy. Przebywał wówczas z rodziną w Galerii Handlowej (...) w G., czego dowodem są potwierdzenia wykonania operacji kartą płatniczą mBanku. Osoba widniejąca na zapisie monitoringu zdarzenia szkodowego nie przedstawia pozwanego. Dodatkowo pozwany oświadczył, że nigdy nie był właścicielem pojazdu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Pozwany zanegował także, aby uszkodzona brama garażowa była kiedykolwiek wymieniona.

Pozwany domagał się także odrzucenia pozwu. Postanowieniem z dnia 06 października 2020 roku odmówiono odrzucenia pozwu.

(odpowiedź na pozew – k. 34-37, postanowienie – k. 61)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 18 lutego 2018 roku o godz. 12:05 osoba kierująca pojazdem O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uszkodziła kratowaną bramę wjazdową na parking podziemny budynku przy ul. (...), B w G..

(fakt bezsporny nadto potwierdzony nagraniem monitoringu na płycie DVD – k. 29)

Opisany wyżej pojazd nie stanowił własności pozwanego. W tym czasie pozwany przebywał wraz z rodziną w Centrum Handlowym (...) w G..

(dowód: potwierdzenia wykonania operacji kartowej – k. 55-58, zeznania świadka D. W. – k. 88v., płyta – k. 91, zeznania pozwanego M. W. – k. 89-89v., płyta – k. 91, zaświadczenie z banku – k. 126, informacja ze Starostwa Powiatowego w P. – k. 128)

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do reguły wyrażonej w art. 227 k.p.c. przedmiotem postępowania dowodowego w niniejszej sprawie były jedynie fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Pomiędzy stronami bezsporne było, że dnia 18 lutego 2018 roku doszło do uszkodzenia kratowanej bramy wjazdowej na parking podziemnym budynku przy ul. (...), B w G.. Wskazanie przez powoda jako daty zdarzenia na dzień wcześniejszy traktować należy jako oczywistą omyłkę pisarską. W protokole szkody z dnia 27 lutego 2018 roku (vide: k. 28) wskazano, że doszło do niej dnia 18 lutego 2018 roku. Tożsama data widnieje także na zapisie monitoringu z miejsca zdarzenia (vide: płyta – k. 91). Z kolei data wcześniejsza pojawia się w pismach pozwanego w toku likwidacji szkody i powielana jest również w pismach procesowych.

Strona powodowa stała na stanowisku, że sprawcą zdarzenia był pozwany, którego rozpoznał pracownik ochrony parkingu. Fakt ten miał wynikać także z zapisu monitoringu. Na podstawie informacji z banku zbieżnych z zeznaniami świadka D. W. – żony pozwanego oraz zeznań jego samego Sąd ustalił, że w dniu i godzinie zdarzenia szkodowego pojazdem O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie kierował pozwany. Sąd uznał zeznania tych osób za w pełni wiarygodne. Osoby te zgodnie zeznały, że w dacie zdarzenia przebywały w Centrum Handlowym (...), co koreluje z treścią dokumentu w postaci zaświadczenia banku przedmiocie transakcji dokonanych kartą płatniczą pozwanego (k. 126) Nadto nie były one właścicielami, ani nie użytkowali przedmiotowego pojazdu, co potwierdza zaświadczenie ze Starostwa Powiatowego w P. (k. 128). Co więcej porównując zapis monitoringu z wizerunkiem pozwanego na rozprawie dnia 28 stycznia 2021 roku Sąd doszedł do przekonania, że utrwalony tam wizerunek nie przedstawia pozwanego, a przynajmniej brak jest podstaw do stwierdzenia tego faktu w sposób jednoznaczny.

Wobec ustalenia, że sprawcą zdarzenia szkodowego nie był pozwany brak było podstaw do prowadzenia postępowania dowodowego w pozostałym zakresie. Sąd na podstawie art. 2352 § 1 pkt 2 i 5 k.p.c. pominął dowody z zeznań świadka A. W. oraz biegłych z zakresu badania zapisów monitoringu, czy też antropologii na okoliczność wykluczenia

pozwanego jako sprawcy szkody w dniu zdarzenia, albowiem fakt ten został już udowodniony zgodnie z twierdzeniem pozwanego, a powód o przeprowadzenie tego dowodu nie wnosił. Pominięto również dowody z przesłuchania świadka A. W., opinii biegłego z zakresu mechaniki na okoliczności związane z uszkodzeniem oraz naprawą bramy garażowej, a także biegłego z zakresu tej samej specjalności oraz wyceny ruchomości celem ustalenia wysokości szkody. Sąd uznał bowiem, że były to fakty nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy. Przeprowadzenie wszystkich opisanych wyżej dowodów jedynie niezasadnie wydłużyłoby postępowanie. Zeznania świadka A. W. nie mogłyby również zmierzać do ustalenia osoby faktycznie dokonującej szkody, albowiem niniejsze postępowanie prowadzone było według przepisów o postępowaniu uproszczonym, w którym zmiana podmiotowa po stronie pozwanej nie jest dopuszczalna (art. 5054 § 1 k.p.c.).

Zgodnie z zasadą kontradyktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.). To strony są zobowiązane wskazywać dowody dla istnienia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W sytuacji zaś gdy tego nie czynią, należy uznać, iż dane fakty nie zostały przez strony wykazane. W tym kontekście uznać należało, iż powódka nie sprostała ciężarowi dowodu i nie wykazała podstaw odpowiedzialności pozwanego.

Podstawę prawną powództwa stanowił wskazany przez powoda przepis art. 828 § 1 k.c. zgodnie z którym, jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania. a także art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c., zgodnie z którymi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy żądanie zgłoszone przez powoda nie zasługiwało na uwzględnienie, bowiem powód nie wykazał, by pozwany był sprawcą bądź posiadaczem pojazdu O. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Dlatego na podstawie ww przepisów a contrario w punkcie I. wyroku oddalono powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II. wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za radców prawnych (Dz.U.2015.1804 ze zm.), obciążając nimi w całości powódkę jako przegrywającą proces w całości. Na poniesione przez pozwanego koszty składało się wynagrodzenie fachowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego w stawce minimalnej (3.600,00 zł) oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (17,00 zł).